

Enid Blyton®

De Vijf

en de verdwenen piloot

Vertaling: Jolien Savalle

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. EEN WEEK VAKANTIE	9
2. NAAR BOLHOEDHEUVEL	17
3. DE BOERDERIJ OP BOLHOEDHEUVEL.....	25
4. EEN MOOIE KAMPEERPLEK.....	34
5. DE EERSTE NACHT EN EEN BEZOEKER IN DE OCHTEND	42
6. DE VLINDERBOERDERIJ	50
7. MEVROUW JANES, EEN SPIN EN EEN POEL.....	58
8. EEN KLEIN PROBLEEMPJE.....	67
9. NEEF JEFF	75
10. TERUG BIJ DE VLINDERBOERDERIJ	84
11. EEN STORMACHTIGE NACHT	92
12. WAT ER GEBEURDE IN DE BOLHOEDGROTTEN.....	100
13. EEN VRESELIJKE SCHOK	108
14. MENEER GRINGLE IS GEÏRRITEERD.....	116
15. MEER NIEUWS EN EEN TRIPJE IN DE NACHT	124
16. DOOR DE RAMEN GLUREN	132
17. ER GEBEURT VAN ALLES.....	141
18. NIEMAND WEET WAAR HIJ MOET ZOEKEN.....	150
19. EEN OCHTEND HARD WERKEN.....	157
20. EEN VREEMD BERICHT	165
21. EEN SPANNEND EINDE	174

HOOFDSTUK 1

Een week vakantie

‘Waar is de kaart?’ vroeg Julian. ‘Is dat ’m, George? Top! Oké, waar zullen we hem neerleggen?’

‘Op de grond,’ stelde Anne voor. ‘Kaartlezen gaat altijd het makkelijkst als je hem op de vloer uitvouwt. Ik schuif de tafel wel even opzij.’

‘Doe alsjeblieft voorzichtig,’ zei George. ‘Mijn vader is in zijn studeerkamer, en je weet wat er de vorige keer gebeurde toen iemand de tafel omverduwde!’

Iedereen lachte. De vader van George kwam wel vaker zijn studeerkamer uit stormen als er ineens herrie werd gemaakt terwijl hij aan het werk was.

De tafel werd opzijgeschoven en de grote kaart opgevouwen en uitgespreid over de vloer. Timmy snapte niet waarom de vier kinderen eromheen knielden. Hij blafte omdat hij dacht dat het een nieuw spelletje was.

‘Stil, Timmy!’ zei Dick. ‘Je hebt vanochtend ook al op je donder gekregen omdat je lawaai maakte. En hou op met je staart in mijn gezicht te zwiepen.’

‘Woef,’ zei Timmy en hij plofte neer op de kaart.

‘Sta op, suffie,’ zei Dick. ‘Snap je niet dat we haast hebben?’

We willen onze route naar Bolhoedheuvel uitstippelen.’

‘Bolhoedheuvel, wat een mooie naam!’ zei Anne. ‘Gaan we daarnaartoe?’

‘Ja,’ zei Julian, terwijl hij zich over de kaart boog. ‘Het is vlak bij de grotten die we willen verkennen, en er is een vlinderboerderij in de buurt, en ...’

‘Een vlinderboerderij?’ riep George verrast. ‘Wat is dat?’

‘Precies zoals het klinkt!’ zei Dick. ‘Een boerderij voor vlinders! Toby, een vriend van school, vertelde me erover. Hij woont er vlakbij en hij zegt dat het een geweldige plek is. Ze kweken er vlinders en ook motten, en verkopen die aan verzamelaars.’

‘Echt waar?’ zei Anne. ‘Ik vond het vroeger leuk om rupsen te houden en te zien hoe ze veranderden. Het leek wel magie als er een mooie vlinder of mot uit de pop kroop. Maar een boerderij ... kunnen we daar echt naartoe?’

‘Ja! Toby zegt dat de mannen die de boerderij runnen, het superleuk vinden om mensen rond te leiden,’ zei Julian. ‘Blijkbaar zitten er in de buurt van Bolhoedheuvel ook veel zeldzame vlinders, daarom staat hun boerderij op die plek. De helft van de tijd rennen ze rond met netten en ’s nachts gaan ze op mottenjacht.’

‘Klinkt spannend!’ zei Dick. ‘Met die grotten en die vlinderboerderij en Toby om te bezoeken en ...’

‘En gewoon de Vijf weer samen tijdens een zonnige vakantieweek!’ zei George, die Timmy enthousiast over

zijn rug aaide. ‘Lang leve Pinksteren! En wat een geluk dat onze twee scholen tegelijk vakantie hebben!’

De neven en nichten lagen languit op de grond. Ze keken nieuwsgierig naar de kaart en volgden met hun vingers een route. Plotseling klonken er boze geluiden uit de studeerkamer, waar de vader van George aan het werk was.

‘Wie heeft mijn bureau opgeruimd? Waar zijn die papieren die ik hier had laten liggen? Fanny, Fanny, kom eens?’

‘Hij roept mijn moeder. Ik ga haar wel even halen,’ zei George. ‘O nee, dat kan niet, ze is boodschappen gaan doen.’

‘Waarom kunnen mensen mijn papieren niet met rust laten?’ klonk opnieuw de stem van haar vader. ‘Fanny! FANNY!’

De deur van de studeerkamer werd met een ruk opengegoid en meneer Kirrin kwam mompelend naar buiten. Hij zag de vier kinderen op de grond niet en viel over ze heen. Timmy blafte blij en sprong op hem af, omdat hij dacht dat de vader van George dit keer echt een spelletje met hen aan het spelen was!

‘Ooo!’ riep George, terwijl ze voelde hoe haar vader krabbelend overeind probeerde te komen. ‘Niet doen! Wat ben je aan het doen, pap?’

‘Oom Quentin! Sorry dat je over ons heen viel!’ zei Julian. ‘Hou eens op, Timmy, dit is geen spelletje!’

Hij hielp zijn oom overeind en wachtte tot die zou ontploffen. Zijn oom stofte zichzelf af en keek Julian boos aan.

‘Moeten jullie zo nodig op de grond liggen? Af! Alsjeblieft, Timmy! Waar is je moeder, George? Sta in vredesnaam op! Waar is Joanna? Als ze mijn bureau weer heeft opgeruimd, mag ze vertrekken!’

Joanna, de huishoudelijk hulp, verscheen in de deuropening en veegde haar handen vol bloem af aan haar schort.

‘Wat is dit voor lawaai?’ begon ze. ‘O, sorry, ik wist niet dat jij het was ...’

‘Joanna, heb je mijn bureau weer opgeruimd?’ blafte de vader van George.

‘Nee. Ben je iets kwijt? Maak je niet druk, ik ga het wel even zoeken,’ zei Joanna, die gewend was aan de manier van doen van meneer Kirrin. ‘Pak die kaart op, jullie vier, en zet die tafel terug. Hou op met blaffen, Timmy. George, ga in vredesnaam met hem wandelen, anders wordt je vader gek.’

‘Hij is gewoon enthousiast omdat we weer allemaal samen zijn,’ zei George, en ze nam Timmy mee de tuin in. De anderen liepen met haar mee, terwijl Julian grijnzend de kaart opvouwde.

‘Oom Quentin zou in een toneelstuk moeten spelen,’ zei Dick. ‘Hij zou de zaal afbreken! Goed, weten we de weg, Julian? En wanneer vertrekken we?’

‘Daar komt mijn moeder,’ zei George toen ze iemand met een mand naar het hek zag lopen. Julian rende erheen om het te openen. Hij was dol op zijn lieve tante met haar vriendelijke gezicht. Ze glimlachte naar hen allemaal.

‘Hebben jullie al besloten waar jullie naartoe gaan? En wat jullie meenemen? Met dit mooie weer kunnen jullie wel gaan kamperen. Het wordt een prachtige Pinkstervakantie!’

‘Ja,’ zei Julian, terwijl hij de mand van zijn tante overnam en naar binnen droeg. ‘We gaan naar Bolhoedheuvel, en omdat onze vriend Toby aan de voet van de heuvel woont, in een boerderij, lenen we alle kampeerspullen die we nodig hebben, van hem.’

‘We hoeven dus niet onze fietsen vol te laden met tenten en dekens en zo,’ zei Dick.

‘O, dat is mooi!’ zei zijn tante. ‘En hoe zit het met eten? Dat kunnen jullie dan zeker bij Toby’s boerderij wel krijgen?’

‘Jazeker! We gaan niet *daar* eten,’ zei Julian. ‘Maar we kunnen daar wel van alles kopen: eieren, melk, brood, en Toby zegt dat de aardbeien al rijp zijn!’

Tante Fanny glimlachte.

‘Over het eten hoef ik me dus geen zorgen te maken. En jullie hebben Timmy ook bij je. Hij zal voor jullie zorgen, toch, Timmy? Jij zorgt er wel voor dat ze niet in de problemen komen, hè?’

‘Woef,’ zei Timmy met zijn diepe stem, en kwispelde met zijn staart. ‘Woef.’

‘Goeie ouwe Timmy,’ zei George terwijl ze hem aaide. ‘Zonder jou zouden we nooit zo vaak alleen op pad mogen gaan, denk ik!’

‘Oom Quentin is een beetje op het oorlogspad, tante

Fanny,' zei Dick. 'Hij wil weten wie zijn bureau heeft opgeruimd. Hij kwam de studeerkamer uit stormen, zag ons niet op de grond liggen rond onze kaart en viel over ons heen.'

'O jee, ik kan maar beter gaan uitzoeken welke papieren hij nu weer kwijt is,' zei zijn tante. 'Ik denk dat hij vergeten is dat hij gisteravond in een vlaag van opruimwoede zelf zijn bureau heeft uitgemest. Hij heeft waarschijnlijk een groot deel van zijn kostbare papieren in de prullenbak gegooid!'

Ze moesten allemaal lachen terwijl mevrouw Kirrin zich naar de studeerkamer haastte.

'Laten we gaan pakken,' zei Julian. 'We hoeven niet veel mee te nemen, omdat we Toby's spullen lenen. Windjacks natuurlijk, en vergeet jouw spullen niet, Timmy! En truien. En een of twee kaarten.'

'En zaklampen,' zei Anne, 'omdat we die grotten willen verkennen. O, en laten we onze zwemspullen meenemen voor het geval we ergens kunnen zwemmen. Het is er warm genoeg voor!'

'En kaarsen en lucifers,' zei George, terwijl ze op haar broekzak klopte. 'Die heb ik al. Ik heb Joanna zover gekregen dat ze me drie doosjes gaf. En laten we wat snoep meenemen.'

'Ja. Dat blikje zuurtjes,' stelde Julian voor. 'En laten we die kleine draagbare radio meenemen!'

'O ja, dat is een goed idee,' zei Anne blij. 'Dan kunnen

we onze favoriete programma's luisteren, en het nieuws. We kunnen daar vast geen kranten kopen.'

'Ik ga de fietsen uit de schuur halen,' zei Julian. 'Dick, haal jij wat broodjes bij Joanna? Ze zei dat ze er een paar voor ons zou maken, want we zullen pas na etenstijd bij Toby's boerderij aankomen en ik denk dat we al eerder honger zullen krijgen!'

'Woef,' zei Timmy, die dat woord maar al te goed kende.

'Hij zegt dat we zijn koekjes niet moeten vergeten,' zei Anne lachend. 'Ik ga ze nu halen, Timmy, hoewel ik denk dat de honden op de boerderij hun eten wel met je zullen delen.'

Joanna had twee grote pakketten met sandwiches en cake voor ze klaarstaan, en twee flessen limonade. 'Alsjeblieft,' zei ze, terwijl ze alles overhandigde. 'Hierna zullen jullie geen honger meer hebben. En hier zijn Timmy's koekjes, en een bot.'

'Je bent een heldin, Joanna,' zei Dick, en hij sloeg zijn arm om haar heen om haar een knuffel te geven. Daar gaf Joanna zich graag aan over. 'Je bent bijna van ons af, Joanna. De hele Pinkstervakantie, wat een geluk, en dan ook nog met zulk lekker weer.'

'Kom op!' riep Julian. 'Ik heb de fietsen, en voor de verandering heeft niemand een leuke band. Wil jij mijn jas even meenemen, Dick?'

Binnen drie minuten was alles op de bagagedragers vastgemaakt. Timmy wilde zeker weten dat zijn koekjes

DE VIJF

en botten ingepakt waren, dus hij snuffelde aan elke tas totdat hij de geur ontdekte waar hij op hoopte. Hij begon te kwispelen en sprong opgewonden rond. De Vijf waren weer samen en wie wist wat er ging gebeuren? Timmy was overal op voorbereid!

‘Dag, lieverds,’ zei mevrouw Kirrin, die bij het hek stond om ze uit te zwaaien. ‘Julian en Timmy, jullie zorgen voor iedereen, hè!’

Oom Quentin verscheen plotseling bij het raam.

‘Wat is dit voor lawaai?’ begon hij ongeduldig. ‘Ah, gaan ze weg? Eindelijk een beetje rust! Dag! En gedraag jullie!’

‘Dat zeggen volwassenen altijd,’ zei Anne, terwijl de Vijf vrolijk op pad gingen en hun fietsbel lieten rinkelen als afscheid. ‘Jippie, weer lekker met z’n vijven op pad! Ja, jij ook, Timmy. Dit wordt leuk!’

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Go to Billycock Hill
Eerste originele uitgave: 1957 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf en de verdwenen piloot
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2024 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 28057 3
D/2024/0034/292
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.